

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Pyszczak

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach M. R.

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 9 lipca 2019r.

sprawy J. M., syna R. i S. z domu S., urodzonego w dniu (...) w K. D.,

skazanego:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 04 stycznia 2011 r. w sprawie sygn. II K 778/10 za czyny z art. 278 § 1 k.k. stanowiące ciąg przestępstw na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 złotych,

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 03 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. II K 1642/11 za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat, postanowieniem z dnia 11 maja 2015r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 12 kwietnia 2013 r. w sprawie sygn. II K 1501/12 za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawiania wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby, karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 złotych,

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 4 września 2015 r. w sprawie sygn. II K 1200/14 za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 4 lat, postanowieniem z dnia 24 września 2018r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

V. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zwoleniu z dnia 27 września 2016 r. w sprawie sygn. II K 48/16 za czyn z art. 207 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat, postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2018r. zarządzono wykonanie kary pozbawiania wolności ;

VI. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie sygn. II K 1230/17 za czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

1. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1b łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Zwoleniu sygn. II K 48/16 oraz w sprawach

Sądu Rejonowego w Puławach sygn. II K 778/10, II K 1501/12, II K 1200/14, II K 48/16 i wymierza skazanemu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt 1 wyroku zalicza skazanemu okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie sygn. II K 48/16,

3. w pozostałym zakresie wyroki wymienione w punkcie I wyroku podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie wydanie wyroku łącznego w sprawach II K 1230/17 i II K 1642/11;

5. zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1087/18

UZASADNIENIE

J. M.

I. został skazany: prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 04 stycznia 2011 r. w sprawie sygn. II K 778/10 za czyny z art. 278 § 1 k.k. stanowiące ciąg przestępstw na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 złotych,

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 03 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. II K 1642/11 za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat, postanowieniem z dnia 11 maja 2015r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 12 kwietnia 2013 r. w sprawie sygn. II K 1501/12 za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawiania wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby, karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 złotych,

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 4 września 2015 r. w sprawie sygn. II K 1200/14 za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 4 lat, postanowieniem z dnia 24 września 2018r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

V. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zwoleniu z dnia 27 września 2016 r. w sprawie sygn. II K 48/16 za czyn z art. 207 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat, postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2018r. zarządzono wykonanie kary pozbawiania wolności ;

VI. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 2 sierpnia 2018 r. w sprawie sygn. II K 1230/17 za czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Dyrektor Zakładu Karnego w O. zgodnie z § 63 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2015 roku w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowaniem tych czynności (Dz. U z 2015 r. poz. 927) oraz art. 12b ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych ustaw poinformował, iż wobec skazanego mogą zachodzić warunki do wydania wyroku łącznego o którym mowa w art. 569 k.p.k.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 in fine ustawy nowelizującej z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396) przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu wprowadzonym tą ustawą mogą mieć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem

po tym dniu". Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. Z uwagi na fakt, że po dniu 1 lipca 2015 roku zapadły wyroki wobec skazanego, wejście w życie wskazanej wyżej ustawy zmieniło jego sytuację i może być podstawą wydania wyroku łącznego.

Sąd Rejonowy zważył co następuje :

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Wyrok łączny sąd wydaje z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora (art. 570 k.p.k.).

Zgodnie z art. 85 § 1-4 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1, jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu, jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych, karę łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k. Artykuł 85a k.k. stanowi, iż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Granice kary łącznej określa art. 86 § 1 k.k., stosownie do którego Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Zgodnie z treścią art. 89 § 1b k.k. Sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż zostały spełnione przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1b k.k. i dlatego Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Zwoleniu sygn. II K 48/16 oraz w sprawach Sądu Rejonowego w Puławach sygn. II K 778/10, II K 1501/12, II K 1200/14, II K 48/16 i wymierzył skazanemu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

W piśmiennictwie wskazuje się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (por. A. Marek, Kodeks..., s. 293; M. Szewczyk (w:) K. Buchała, Z. Cwiakalski, M. Szewczyk, A. Zoll, Komentarz..., s. 397-398; A. Zoll (w:) K. Buchała, A. Zoll, Kodeks..., s. 562; L. Tyszkiewicz (w:) M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek, Kodeks..., s. 262). W piśmiennictwie i orzecznictwie wskazuje się, że wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego do wydawania kar, a priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji. Rozstrzygnięcie, która z dających się odczytać z treści art. 86 k.k. dyrektyw wymiaru kary łącznej powinna stanowić podstawę wymiaru tej kary w konkretnym przypadku związane jest z dwoma okolicznościami. Po pierwsze z zagadnieniem wskazań wynikających z dyrektyw prewencyjnych, po wtóre ze znaczeniem okoliczności podmiotowych i przedmiotowych uwzględnianych przy wymiarze kary łącznej, w tym zwłaszcza charakterem związku zachodzącego pomiędzy pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Oba elementy, a więc zarówno dyrektywy prewencyjne, jak i

związek zachodzący pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, stanowią podstawowe okoliczności wpływające na wybór szczegółowej dyrektywy wymiaru kary łącznej. Odnosząc się do tego zagadnienia SN stwierdził, że "wymierzając karę łączną sąd powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak" (wyrok SN z 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064). W innej nieco perspektywie Sąd Apelacyjny w Krakowie podniósł, że "orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Może on być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona jako kara zasłużona nie była celowa. Nie może jednak być zaostrzony ze względów celowości ponad granice kary zasłużonej" (wyrok SA w Krakowie z 4 października 2000 r., II Aka 175/00, KZS 2000, z. 10, poz. 31). Dyrektywa asperacji z jednej strony pozwala unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Uwzględniając powyższe Sąd wymierzył skazanemu karę pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji, gdyż związek podmiotowy - przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami nie jest bardzo bliski, bowiem są to czyny popełnione nieodległym okresie czasu i są to czyny przeciwko mieniu oraz przeciwko rodzinie i opiece z art. 207 § 1 k.k. i art. 209 § 1 k.k. Z opisanych wyżej względów wymierzenie skazanemu kary przy zastosowaniu zasady absorpcji byłoby nadmiernym premiowaniem go, za popełnione przez niego przestępstwa, zaś zasada kumulacji prowadziłyby do nadmiernej dolegliwości.

Na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności nie bez wpływu pozostała opinia skazanego z dnia 6 lutego 2019r. z Zakładu Karnego w H. której to wynika, iż zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej oceniane jest jako poprawne, nie zachodzi potrzeba stosowania względem skazanego środków wychowawczych w postaci kar dyscyplinarnych, nie otrzymał nagród kodeksowych, nie korzystał z ulg. Skazany we właściwym stopniu przestrzega obowiązującego porządku i zasad dyscypliny formalnej. Do funkcjonariuszy odnosi się zgodnie z wymogami, nie prezentuje zachowań roszczeniowych ani manipulacyjnych. W gronie współosadzonych układa bezkonfliktowe relacje. Skazany nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury więziennej, zjawisko to jest mu obojętne. Nie był uczestnikiem zdarzeń nadzwyczajnych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Nie odnotowano w postawie skazanego zachowań agresywnych ani przejawów samo agresji. Skazany nie jest zatrudniony, ale deklaruje pozytywny stosunek do pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności. Kare pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany realizacją indywidualnego programu oddziaływania. Utrzymuje kontakt z rodziną. Na temat popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie (k. 23).

Kara ta uwzględnia cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała wychowawczo. Sprawí, że skazany nie popełni ponownie przestępstwa oraz cel prewencji ogólnej – będzie one działała, przez swą nieuchronność, odstrasżająco na innych potencjalnych sprawców.

Rozstrzygając o wymiarze kary łącznej Sąd uwzględnił w szczególności właściwości i dotychczasową postawę skazanego, fakt wykonywania wobec niego kary pozbawienia wolności oraz to, że okazywał się on dotychczas osobą podatną na resocjalizację. Wszystko to sprawia, że prognoza kryminologiczna wobec skazanego nie jest pewna, albowiem sam fakt poprawnego funkcjonowania skazanego w warunkach izolacji, gdy takie zachowanie powinno być normą nie uzasadnia samo w sobie wymierzenia skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż funkcjonowanie skazanego poza Zakładem Karnym, które wiązało się m.in. z popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu oraz rodzinie i opiece. Dlatego też, oceniając zapadły wyrok łączny z tego punktu widzenia należy stwierdzić, że jest on dla skazanego niewątpliwie korzystny.

Również wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności mieści się

w ustawowych przedziałach, jak również nie przekracza określonych w przepisach granic.

W pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu jeżeli chodzi m.in. o obowiązki nadto na poczet orzeczonej kary łącznej w pkt I wyroku na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności w sprawie II K 48/16, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie umorzenia postępowania w zakresie połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach II 1230/17 i II K 1642/11 uzasadnia art. 572 k.p.k. , gdyż kary te zostały już wykonane.

Przepis art. 624 § 1 k.p.k. stanowi, że Sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Stosownie do brzmienia powołanego przepisu i na jego podstawie, Sąd Rejonowy w Puławach zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, gdyż ze względu na to, że jest on osobą odbywającą karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym i nieosiągającą dochodów, ponoszenie przez niego tych kosztów byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Mając powyższe rozważania na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd Rejonowy w Puławach orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.